

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 27/12/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 746

CÁI GÌ GỌI LÀ PHẬT PHÁP? HIẾU THÂN TÔN SƯ

“Hiếu thân tôn sư” là nền tảng căn bản của thế gian và xuất thế gian. Khi có ai hỏi “Phật pháp là gì?”, Hòa Thượng chỉ nói một chữ “Hiếu”: Hiếu thân tôn sư, hiếu với Cha Mẹ, hiếu với Thầy.

Trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, Đức Phật nói về “*Tịnh Nghiệp Tam Phước*”, trong đó phước đầu tiên là: “*Hiếu dưỡng Cha Mẹ, phụng sự sư trưởng, từ tâm bất sát, tu Thập Thiện Nghiệp*”. Tu học bất cứ pháp môn nào thì “**Hiếu**” là nền tảng căn bản, không có nền tảng căn bản thì không có thành tựu.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta không thể không hiểu rõ đạo lý này, không thể là người bất hiếu. “Hiếu thân tôn sư” là căn bản, từ “hiếu thân” mới có thể “tôn sư”. Không luận là thế gian hay xuất thế gian, bạn cắm gốc từ “hiếu thân” thì mới có nền tảng căn bản, mới có thể thành tựu*”. Biết hiếu kính Cha Mẹ thì mới biết tôn trọng Thầy. Người có nền tảng này mới có thành tựu ở thế gian hay đạo học ở xuất thế gian. Rất ít người nói đến điều này. Chỉ có Hòa Thượng nói đến. Người ta chỉ nói đến niệm Phật thế nào để vãng sanh, tu học thế nào để thành tựu nhưng không quan tâm đến hiếu đạo.

Có hai Cha con cùng tu trong một đạo tràng. Người con chê người Cha niệm Phật không đúng pháp nên đã mở một đạo tràng khác để tu cho đúng pháp. Người con đó đã làm một việc “*thương thiên bại lý*”. Người làm con mà thấy Cha có lỗi, làm con mà thấy Cha tu hành không bằng mình, vậy thì đạo tràng con niệm Phật đúng hơn đạo tràng của Cha, hay đạo tràng của Cha tu đúng hơn đạo tràng của con?

“*Đệ Tử Quy*” dạy:

“Cha Mẹ lỗi, khuyên thay đổi

Mặt ta vui, lời ta dịu

Khuyên không nghe, vui can thiệp

Dùng khóc khuyên, đánh không giận”.

Người dạy đạo rất nhiều, nhưng chỉ nói những đạo lý cao xa như làm thế nào để thành Phật, làm thế nào để thành Bồ Tát mà quên học làm thế nào để trở thành một con người chuẩn mực. Một người không chuẩn mực thì làm sao có đủ tư cách để trở thành Phật Bồ Tát! Phật Pháp cũng phải có thứ tự, không thể đi ngang về tắt. Tu

cách để làm người gọi là Nhân Đạo, tư cách một người làm Thiên nhân gọi là Thiên Đạo rồi mới đến tư cách một người làm Phật gọi là Phật đạo.

Nhiều người tuy đã học Phật, tu hành nhiều năm nhưng không có thành tựu. Họ không hiểu vì sao, cuối cùng nghi ngờ pháp của Phật. Trước đây, có một người lạy Phật rất tinh tấn nói với tôi rằng: “*Con không thể lạy được Cha Mẹ*”. Người ấy niệm Phật hoài mà không có lợi ích, cuối cùng cũng bỏ niệm Phật.

Hiếu và Kính là tánh đức của tất cả chúng sanh muôn loài, và cũng là tánh đức của chúng ta. Nếu chúng ta không khởi được tâm Hiếu Kính thì câu niệm Phật chỉ là giả. Thế giới Tây Phương Cực Lạc là thế giới của Hiếu Kính. Người không hành Hiếu Kính thì không thể về được thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Chúng ta có Cha Mẹ hiện đời, Cha Mẹ quá khứ. Cha Mẹ quá khứ thì rất nhiều. Trong “*Hiếu Kinh*”, Phật nói: “*Tất cả thân nam nhân là Cha ta thời quá khứ, là những vị Phật tương lai. Tất cả thân nữ nhân là Mẹ ta thời quá khứ, là những vị Phật tương lai*”. Chúng ta phải hiếu kính với tất cả chúng sanh. Tất cả chúng sanh đều là Cha Mẹ nhiều đời của chúng ta, và đều là những vị Phật tương lai. Vậy thì tâm của chúng ta phải là một mảng hiếu kính.

Hòa Thượng nói: “*Người không “hiếu thân tôn sư” sẽ không có thành tựu. Cho dù họ có thành tựu thì thành tựu đó chỉ giống như hoa ở trong bình. Người hiểu được “hiếu thân tôn sư” là người có nền tảng như cây có gốc, như hoa có gốc*”. Hoa cắm ở trong bình chỉ đẹp một vài ngày rồi úa tàn vì không có gốc, không có gốc thì không thể phát triển. Gốc chính là “*hiếu thân tôn sư*”. Cây có gốc mới có thể chịu được nắng mưa, dù mưa to gió lớn cũng không bị khô héo, mỗi năm lại có cành lá mới, đơm hoa kết trái.

Hòa Thượng nói: “*Quan niệm của người xưa nói rằng: Bất hiếu là tội nghiệp cực trọng, trái với giáo huấn của Lão Sư*”. “*Sư*” là Thầy. Vị Lão sư lớn nhất chính là Thích Ca Mâu Ni Phật. Chúng ta thường niệm “*Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật*”. Sư là Thầy, Bổn là gốc, là vị Thầy ban đầu. Thích Ca Mâu Ni là vị Thầy ban đầu, là vị Thầy của các vị Thầy trong nhiều thế hệ. Tất cả những lời Thích Ca Mâu Ni Phật dạy chúng ta đều tốt cho thân tâm của chúng ta. Từ khẩu giáo, thân giáo mà Phật đã làm, đã nói đều là tốt cho chúng ta. Chúng ta làm trái nghịch, làm ngược lại với giáo huấn của Lão Sư là “*đại nghịch bất đạo*”, tạo ra tội nghiệp cực trọng.

Hòa Thượng nói: “*Người xưa cho rằng nếu học trò phê bình Lão Sư, trái nghịch Lão Sư thì người này không có nhân cách. Không luận địa vị của họ cao thế nào, tiền của nhiều thế nào thì xã hội đại chúng vẫn xem thường họ*”. Đó là thời xưa. Thời nay, chúng ta thấy trong một sự kiện quan trọng nào đó, người phát biểu đầu tiên phải là người có địa vị cao hoặc là người có nhiều tiền của. Hòa thượng nói: “*Đáng lẽ ra, trong những sự kiện trọng đại, người được mời phát biểu đầu tiên phải là người Thầy. Đó mới là xem trọng đạo đức của con người, tại vì chỉ những người Thầy mới dạy ra được con hiếu. Cho nên chúng ta phải kính trọng những người Thầy!*”. Ngày nay, người phát biểu, người cắt băng khánh thành không phải là người Thầy có đức hạnh mà là người có địa vị, có tiền của. Chúng ta phải hết sức cảnh tỉnh, nếu chúng ta mời những vị Thầy đức hạnh,

thì đã dạy cho thế hệ sau “*Người Thầy là quan trọng, người Thầy có thể dẫn dắt làm mình tốt hơn*”. Còn nếu chúng ta mời người có địa vị, có tiền của phát biểu đầu tiên hay cắt băng khánh thành, thì chúng ta đang dạy cho thế hệ sau hiểu rằng người có địa vị, người có tiền của đi đâu cũng được ăn mâm trên, được nói trước.

Lâu nay, trong vô hình trung, chúng ta đã xem thường người Thầy. Đáng lẽ trong mọi buổi tiệc tùng, Cha Mẹ và người Thầy phải được ưu tiên trước. Vì Cha mẹ và người Thầy là người có ân đức rất to lớn. Vì những người Thầy mới dạy ra được những người con hiếu, người con hiếu họ mới biết hiếu kính cha mẹ. Người xưa nói: “***Trung thần xuất thân từ hiếu tử***”, **một vị quan tốt đều xuất thân từ người con hiếu hạnh. Người con hiếu hạnh đều do dạy mà ra.**

Hòa Thượng nói: “*Người xưa cho rằng nếu học trò phê bình Lão Sư, trái nghịch Lão Sư thì người này không có nhân cách. Không luận địa vị của họ cao thế nào, tiền của nhiều thế nào thì xã hội, đại chúng vẫn xem thường họ*”. Ngày nay thì ngược lại, người càng có địa vị càng có nhiều tiền thì càng được xem trọng. Người xưa nói: “***Nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thủ***”, không kết giao với người không có nhân cách đạo đức, nhất định không nhận tiền của, tài sản không chính đáng. Người xưa nói: “***Vô công bất hưởng lộc***”. Từ việc nhỏ đến việc lớn, không có công thì không hưởng lộc.

Trong khi dịch Covid đang diễn biến phức tạp, hàng vạn y bác sĩ đang rất công hiến rất gian khổ, có những người đi mãi không trở về. Hiện tại vẫn còn hơn 1000 người vẫn phải đang phải trực tiếp điều trị các bệnh nhân. Trong khi đó, có những kẻ kết bè, kết phái để trục lợi. Những người Lãnh đạo quốc gia đã lên tiếng yêu cầu phải xử lý triệt để đối với những con người như vậy.

Thời xưa, người “***bất hiếu Cha Mẹ, bất kính Lão Sư***” bị liệt vào người không có nhân cách, bị xã hội, đại chúng xem thường. Ngày nay thì ngược lại, đặc biệt là giới trẻ, họ rất tôn thờ người giàu có, người nổi tiếng. Rất ít người quan tâm đến Cha Mẹ cả một đời tằn tảo, những người Thầy đức hạnh, cả một đời là Thầy giáo nghèo. Tôi đã gặp một vị Thầy như vậy. Thầy đã hơn 80 tuổi, kể cả lúc ở nhà Thầy cũng mặc áo sơ mi, quần dài. Con của Thầy nói là chưa bao giờ nhìn thấy Cha ở trần, mặc quần cộc. Thầy nói với tôi rằng: “*Khi tôi đi dạy học, tôi không bao giờ dám ăn uống ở ngoài đường. Tôi không muốn học sinh nhìn thấy tôi như vậy vì không muốn học sinh mất đi sự kính trọng đối với Thầy giáo, sự giảm năng lực học tập*”. Người Thầy nghĩ sâu xa đến mức độ như vậy! Những người Thầy như vậy vô cùng đáng tôn kính! Nếu ai phê bình chỉ trích những người Thầy như vậy thì người đó đúng là “***đại nghịch bất đạo***”.

Hòa Thượng nói: “*Người xưa có câu: “***Vạn ác dân vi thủ, bách thiện hiếu vi tiên***”. Trong tất cả các việc ác, “*dâm*” là đứng đầu, sau “*dâm*” kéo theo rất nhiều những việc bất thiện khác. Trong tất cả trăm ngàn việc thiện, “*hiếu*” đứng hàng đầu.*

Hòa Thượng nói: “***Văn hóa truyền thống xây dựng trên nền tảng hiếu đạo. Phật pháp xây dựng trên nền tảng hiếu đạo. Thế gian và xuất thế gian xây dựng trên nền tảng hiếu đạo. Học thuật thế gian hay đạo học xuất thế gian đều lấy hiếu đạo làm gốc. Phật pháp bắt đầu từ hiếu đạo. Người hiếu đạo đến viên mãn là***

Phật. Muốn có thành tựu thì phải xây dựng trên nền tảng hiếu đạo. Nếu không xây dựng trên nền tảng hiếu đạo thì đời này và đời sau đều sẽ tiêu vong. Cho nên phải chú trọng Hiếu thân tôn sư”.

Chúng ta phải biết được nền tảng căn bản, trong bất cứ một phương diện nào đều phải cắm gốc từ hiếu đạo. Có hiếu đạo rồi mới có nền tảng vững chắc, thăng tiến đến thành tựu. Nhiều người không hiểu chỗ này. Thành tựu đời này mà không có hiếu đạo thì đời sau không có tiếp nối. Học trò đời này mà bất kính với lão sư thì học trò đời sau càng bất kính với lão sư, đời sau bất kính còn nghiêm trọng hơn.

Trong Đại hội Văn hóa vừa qua, trong bài phát biểu của Ngài Tổng Bí Thư. Từng lời của Ngài đều là chân thật, không hề văn vẻ, về việc phải giữ gìn và phát huy truyền thống Tôn Sư Trọng Đạo của dân tộc. Vậy mà thời nay có người cho rằng “***tiên học lễ, hậu học văn***” khiến cho học sinh không phát huy được năng lực sáng tạo. Chữ “***lễ***” ở đây là chuẩn mực của người Thầy. Người xưa trị quốc được đến 800 năm là vì họ lấy Lễ để trị quốc. Chữ Lễ trên rất nhiều phương diện Lễ quốc, Lễ nhạc... Một ngàn năm trước, người hành hiếu được người kính trọng, nể trọng, thậm chí súc sanh cũng kính trọng người hành hiếu. Con hổ muốn ăn thịt một người. Người đó nói: “*Tôi xin được về nhà phụng dưỡng Cha Mẹ, sau đó sẽ quay lại để nộp mạng cho hổ*”. Hổ đói nghe vậy mà cảm động bỏ đi.

Ngày nay có người cho rằng Lễ nghĩa rườm rà, hôm trước có một chị bên Mỹ nói: “*Con về thăm cha mẹ, cúi lạy 90 độ. Nhưng những người em lại cảm thấy buồn cười!*”. Họ coi đó là hủ tục rườm rà, nhưng cha mẹ chỉ lạy rất vui. Tôi nói: “*Tốt, con cứ làm đi. Mình làm để xây dựng văn hóa gia đình, làm nên một nét văn hóa mà xã hội phương Tây không có*”.

Một lần tôi đến đạo tràng Tịnh Tông ở Bắc Mỹ, tôi chia sẻ một tiếng đồng hồ về hiếu thảo Cha Mẹ. Người phiên dịch tuy không thể truyền đạt được hết ý của tôi nhưng cũng khiến cho người nghe cảm động. Một người con trai người Mỹ gốc Việt có thân hình rất to lớn đã lạy Mẹ. Một bà sơ nhìn thấy cảnh tượng những người con lạy Cha Mẹ thì cảm thấy vô cùng ngạc nhiên vì họ chưa bao giờ nhìn thấy người lạy người. Đến khi họ hiểu ra đó là những người con đang tri ân Cha Mẹ, bày tỏ tấm lòng hiếu kính với Cha Mẹ đã sinh thành nuôi dưỡng thì họ rất cảm động.

Hòa Thượng nói: “***Phật pháp là sư đạo, sư đạo xây dựng trên nền tảng hiếu đạo. Trong tịnh nghiệp tam phước, vừa mở đầu đã dạy chúng ta: “Hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng, từ tâm bất sát, tu thập thiện nghiệp”. Cho nên nếu ai hỏi chúng ta “Phật pháp dạy gì?” thì chúng ta có thể trả lời họ rằng “Phật pháp không dạy gì ngoài hiếu thân tôn sư”. Đây là nền tảng căn bản của học thuật thế gian và đạo học xuất thế gian. Người muốn thành tựu viên mãn thì phải hành “hiếu thân tôn sư*”.**

Người ta trước mặt thì gọi là “*ân sư*”, nhưng sau lưng thì hủy báng ân sư, nhục mạ ân sư, hãm hại ân sư. Quả báo này như thế nào? Trong “***Phát Khởi Bồ Tát Thủ Tướng Chí Nhạo Kinh***”, Phật nói nhân quả của người như vậy chắc chắn sẽ đọa địa ngục. Họ là “*nhất xiển đê*”, là người không có thiện căn, ngu si đến cùng tột. Họ biết nói, biết viết, biết làm mê hoặc người nhưng đó chỉ là trí tuệ thế gian, chỉ là tri thức thế gian, chỉ là “***thế trí***”

biện thông”. Họ đã mang đại tội mà còn dẫn dắt người khác phạm lỗi. Cho nên Phật Pháp bắt đầu từ Sư đạo, mà Sư đạo được xây dựng trên nền tảng của Hiếu Đạo. Vậy thì ai hỏi Phật Pháp dạy gì? Thì không ngoài Hiếu Thân Tôn Sư, đây là nền tảng căn bản của học thuật thế gian và đạo học của xuất thế gian. Người muốn có thành tựu viên mãn có nghĩa là có thành tựu từ đời này sang đời khác thì phải có nền tảng này, còn không thì chỉ có thành tựu nhất thời, không có thành tựu được dài lâu.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!